

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. IX. An is, qui invalidè professus est, teneatur ratificare professionem; & quæ requirantur ad ratificationem professionis invalidæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

§. VIII.

De indissolubilitate professionis religiosa.

Indissolubile esse professionem religiosam tam ex parte profitentis, quam ex parte religionis, in qua quis proficitur, ex dictis jam patet, ita ut nec sola voluntate profitentis, nec ex sola dispositione religionis, nec ex mutuo consensu tam profitentis, quam religionis dissolvi possit quoad vinculum; potest tamen Pontifex per legitimam dispensationem relaxare vinculum professionis, ut postea religiosus amplius non sit, nec ullis votis ligatus, qui prius per professionem religiosam ligatus votis fuerat, ob universatissimam concessam potestatem ex DEI nomine solvendi omnia, quæ per publicam potestatem à Christo solvi prohibita non sunt; sicut non est prohibita absolute professionis religiosæ relaxatio; neque tamen per promotionem religiosi ad Episcopatum auctoritate Pontificis factam, vinculum religiosæ professionis dissolvitur, quia status hi inter se non repugnant quoad substantialia, sed potius se mutuo juvant, ita tamen, ut talis religiosus ad Episcopatum assumptus, ex voto obedientiæ jam Summo Pontifici specialiter obligatus sit, tamquam supremo sui etiam ordinis capiti; & ex voto paupertatis jam non monasterio, ex quo exemptus est, sed suæ Ecclesiæ acquirat; & quamvis à regularum sui ordinis observatione solutus sit talis Episcopus, dignitatem tamen Episcopalem non dedecet, sui ordinis observationes servare, in quantum sine præjudicio fieri potest.

§. IX.

An is, qui invalidè professus est, teneatur ratificare professionem; & quæ requirantur ad ratificationem professionis invalidæ?

Qui invalidè professus est, impedimentum tamen irritans professionem in foro externo probare non potest, non tenetur ratificare invalidè à se factam professionem, sive bonâ, sive malâ fide invalidè sit professus, ob arduum scilicet statum religiosi, qui spontaneum plenè, ac liberum consensum requirit: ob præsumptionem tamen spontanei consensûs, si impedimentum irritans probari non possit, cogi poterit in foro externo ad observationem professionis talis.

Quod si tamen ratificare velit, invalidam suam professionem, requiritur primò, ut ratificans sciat professionem à se factam irritam fuisse (quia incogniti nulla est voluntas) nisi expressè apud se statuat, quod professionem suam, si invalida fuisset ab initio, hinc & nunc validare velit. Secundò requiritur novus consensus tacitus vel expressus, per quem professio invalidè emissâ ratificetur, cum sit nova professio. Tertio requiritur, nova etiam acceptatio Prælati regularis, consilij nullitatis prioris professionis, cum enim professio sit contractus mutuus, & reciprocus, tam religionem, quam profitentem obligans, consequenter, sicuti requiritur nova traditio ex parte profitentis, ita etiam nova requiritur admissio, ex parte religionis: quæ sententia, quamvis tutior, & probabilior sit, non tamen deest contrariæ etiam

etiam sententia, quæ hanc novam
acceptationem non requirit, sua proba-
bilitas fundata in c. significatum 11. b. 2.
Et in c. 1. eodem in 6.

§. X.

*De iure seu facultate reclamandi
adversus professionem invalidam.*

QUOD regulares, & quidem omnes,
tam mares, quam fœminæ, etiam
militarium ordinum, reclamare pos-
sint contra nullitatem suæ professionis,
ex Tridentino sess. 25. de regularibus
cap. 19. patet, & ex plenaria libertate
ad professionem requisitâ probatur, ita
tamen, ut juxta Tridentini decretum,
loco cit. relatum, certæ conditiones
requirantur, ad legitimam reclamatio-
nem; primò scilicet, ut ante reclamatio-
nem habitum non deponat, qui recla-
mare vult contra professionem suam in-
validam; neque cum habitu discedat,
sine licentia suorum superiorum, nisi iusta
causa alterutrum suadeat, tanquam ne-
cessarium ad reclamandum, aut habitus
ad tempus aliquod dimissus, iterum ante
reclamationem fuisset assumptus. 2. re-
quiritur, ut coram suo superiore (im-
mediato scilicet Prælo regulari, qui
professionem ejus admisit, vel coram ejus
successore) & Ordinario (Episcopo
scilicet diocesis illius, in qua situm est
monasterium reclamantis) aut Vicario
Generali, vel Capitulo cathedrali, (in
casu vacantis sedis) causas nullitatis suæ
professionis deducat. 3. requiritur, ut
reclamatio talis fiat intra quinquennium,
à die professionis numerandum, nisi iusta
ignorantia nullitatis, aut aliud impedi-
mentum à reclamando rationabiliter im-

pediens, quinquennium hoc non
à tempore professionis factæ, per
se quidem fieri deberet, quia
tempore cessantis ignorantie, aut im-
pedimenti, inchoari juberet, per
probabilior sententia docet, si tamen
hanc ignorantiam, aut impedimentum
prius intervenisse, neque suam in
professionem se ratificasse, probet, prius
quinquennium à die professionis ex-
sum reclamans. Causæ autem, ob quas
reclamari potest dicto modo de profes-
sione nulla, sunt plerumque, quia
amentia, aut ex rationis defectu pro-
fessus sit aliquis; quod fuerit probatus
ante legitimam ætatem, ante annos
noviatûs absolutum; quod metu gravi
injustè incusso ad extorquendam profes-
sionem, vel per vim fuerit coactus pro-
fiteri; quod in monasterio directi facti
fuerit professus, vel non coram legitimo
superiore &c.

SECTIO IV.

*De facultate transcendendi
una religionem ad aliam.*

§. I.

*An possit professus seu religiosus
transire ab una religione ad aliam. &
quæ conditiones requirantur ad li-
tum transitum ad aliam reli-
gionem?*

TEMERÈ non potest religiosus à mo-
nasterio, in quo professus est, ad
aliud transire, sive ejusdem, sive alterius
ordinis sit, sive laxioris, sive æqualis, sive
strictioris ordinis sit, prout statutum est in
c. 1.